बुभुक्षितः किं न करोति पापं क्षीणा नरा निष्करुणा भवन्ति।
आख्याहि भद्रे प्रियदर्शनस्य न गङ्गदत्तः पुनरेति कूपं ॥ ३२॥

इत्येवमुक्त्वा स तां विसर्जयामास। तद्गो दुष्टजलचर अहमपि गङ्गदत्त इव त्वद्गृहे न कथञ्चिदप्यायास्यामि। तच्छ्रुत्वा मकर आह। भो मित्र ५ नैतद्युज्यते ते कर्तुं। सर्वथैव मे कृतघ्नतादोषमपनय मद्गृहागमनेन। अन्यथा तवोपरि प्रायोपवेशनं करिष्यामि। वानर आह। मूढ किमहं लम्बकर्णो मूर्खो दृष्टापायो ऽपि स्वयमे तत्रैव गत्वात्मानं व्यापादयामि। यतः

आगतश्च गतश्चैव दृष्ट्वा सिंहपराक्रमं।
१० अकर्णहृदयो मूर्खो यो गत्वा पुनरागतः ॥ ३३॥

कथा ॥२॥ मकर आह। भद्र स को लम्बकर्णः। कथं दृष्टापायो ऽपि मृतः। तन्मे निवेद्यतां। वानर आह। अस्ति कस्मिंश्चिद्वनोद्देशे कालकेशरो नाम सिंहः प्रतिवसति स्म। तस्य च धूसरको नाम शृगालः सदैवानुयायी परिचारको ऽस्ति। अथ कदाचित् तस्य सिंहस्य १५ हस्तिना सह युध्यमानस्य शरीरे गुरुतराः प्रहाराः सञ्जाता यैः पदमेकमपि चलितुं न शक्नोति। तस्याचलनाच्च धूसरकः क्षुत्क्षामकण्ठो दौर्बल्यं गतः। अन्यस्मिन्नहनि सिंहमवोचत्। स्वामिन् बुभुक्षया पीडितो ऽहं। पदात् पदमपि चलितुं न शक्नोमि। तत् कथं ते शुश्रूषां करोमि। सिंह आह। भो गच्छान्वेषय किञ्चित् सत्वं येनेमा २० मवस्थां गतो ऽपि व्यापदयामि। तदाकर्ण्य शृगालो ऽन्वेषणं कुर्वन् कञ्चित् समीपवर्तिनं ग्राममासादितवान्। तत्र च लम्बकर्णो नाम गर्दभस्तडागोपान्ते प्रविरलदूर्वाङ्कुरान् कृच्छ्रादास्वादयन् दृष्टः। ततश्च समीपवर्तिना भूत्वा तेनाभिहितः। माम नमस्कारो ऽयं मदीयः सम्भाव्यतां। चिरादृष्टो ऽसि। तत् कथय किमेवं दुर्बलतां गतः। २५ लम्बकर्ण आह। भो भगिनीसुत किं कथयामि। रजको ऽतिनिर्दयो